

מז:

עין משפט
נר מצוה

ל' א מ"י פט"ו מהל'
מעשה קרצטת הלכה
טו:
ל' ב מ"י פ"א שם הלכה
יד:

ה אור השלם

1. והיה ביום הששי
והבינו את אשר יביאו
היה משנה על אשר
ילקטו יום יום:

שמות טו ה
2. ויום השביעי שבת לוי
אלוהך לא תעשה כל
מלאכה אתה ובנך ובתך
עבדך ואמתך ובהמותך
וערך אשר בשעריך:
שמות כ ט
3. ושה ארצת מן העאן
מן המאותים ממשקה
ישאל למנחה ולעולה
ולשלימים לכפר עליהם
נאם ארני אלהים:
יחזקאל מה טו

יבין חננאל

והוא בשביעת ויט
שמים. הן נזיר אבת
והוא שמואל שמו
השם הרי מ
לארץ. ארץ ארמין
הוא, חמישה כיום
לד לא לייחיד הוא
לכסות הארץ תפסה
שם צמר. ודחין אותו
מקום ודחין בן אבנים
מקורות הם דלאו בני
כסרי נהו. אמרין ודי
לכסות לא להאיר ודי
כו. ואוקמה רב אשי
מבטחה, מירוש קרקע
שיש בו ליחלות ואני
דאי לכסות בו. ויש
שמואל טט יבש.
ומבזה אבי המשל
נהיה חלש ביום ואכל
לוקח חסד בו.
תמן חזיל, אבהוה

[illegible]

אלו עוברין פרק שלישי פסחים

תירוש ודגן דגן ודגן שהן
קאמער לא קאי אדגן ודגן
לחוד וטעמא דר' יאשיה
מינין ובכלאי זרעים מחייב

ושביעית ביום טוב כהן וגויר אביה המומאה
ואי אמרין הואיל א' אחרישה לא ליחייב הואיל
וחזי לכיסוי דם ציפור א"ר פפא בר שמואל
באבנים מקורזלות ראיות לכותשן וכתושה
ביום טוב מי שריר ראיות לכותשן כל'אחר יד
בצונמא צונמא בר זרעיה צונמא מלמעלה
ועפר תיחוח מלמטה ותיפוק ליה משום עפר
תיחוח אל אמר מר בר רב אשי כמינא
ושנא בר זרעיה הוא במתונתא אייתיבי
אבוי *המבשל גיד הנשה בחלב ב"ט
ואוכלו לוקה חמש לוקה משום מבשל גיד
ביום טוב ולוקה משום אוכל גיד ולוקה
משום מבשל בשר בחלב ולוקה משום
אוכל בשר בחלב ולוקה משום הבערה
ואי אמרין הואיל אהבערה לא ליחייב
הואיל דחזי ליה לצרכו אמר ליה אפיק
הבערה ועייל גיד הנשה של נבילה והתני
רבנן חייל לוקין שנים על אכילתו ושלש
על בישולו ואי איתא שלש על אכילתו
מיבעי ליה אלא אפיק הבערה *ועייל עצי
מוקצה ומוקצה דאורייתא הוא א"ל אין דכתיב
ויהיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו
ואוחרתה מהכא *מלא תעשה כל מלאכה
א"ל והא את הוא דאמרת בעאי מיניה מרב
חסדא ואמרי לה בעאי מיניה מרב חונא הביא
שה מאפר ושחטו תמיד ביו"ט מהו *ואת
אמרת לן (אמר לי) עלה *שה ולא הכבוד
אחת *ולא מעשר מן הצאן *ולא הפלגס
מן

הכסא נמי לפי שהן רשות
 "ש"ס ודפי" הם צ"י מרה
 "ש"ס ודפי" מחקו בזה מן
 הקשה רבינו' לאו אלא פר
 וידחה לאו ד"ע" הא אין
 וילין וקמן פנ: אין שרפת
 וכלה כד: ילף מקראו או
 שגתה נד: וזהו ואין עשה
 יל וחזו לכסיו דם ציפור לא
 יצ"ר לחסור אלא לעפרה
 לעפרה פטור משום דהו
 דם שפי כמורב ב"ט מ'
 פה או שמתחילו לעשות

אין עשה דומה לא מעשה
בשרה לזרעה קיימא שמה
זמן מלאכה שאין צריכה לא
ידא אבל איהו טוב לא קארי
אסור דמשום דלית ביה עש
י לשגוי מרשה בייט מי
מני ב"ש היא דלית להו מ
לא דאמור: **הבערה**
הא לא פירכא נמי קאמר
ועייל עצי מוקבה. מי
שעמט בין זכר ובין נקבה
קליה עש אשון ומטמאין שו
תא דאין שמועטאין ריהו
ור"י פירש דהאי קרא מיש
אלא חזקין בן שמועטא לאש
אלא חזקין בן החולין ו"ל דהבא א
לש לישאלא דרשא מבורה

ומורש תולדה דזורע כגון
צברס. דצהדי דקא חרש
רי חמשה. וי"ט הרי ששה.
הרת מיתת צ"ד הוא דאין

לוי: וכן וגור אבי
שזה בית דקברת והוא
שכן כאן לאו דקברת
ולאו דמיר על נפש מה
תחשבה. משום לאו דר"ע
: דס' פסוק. הוהיל וחי
אס' פסוק. וחי טובא:
ללא חו' לסיק: ראוי
קושא: היא: כללתי ר'
דשנות בעלתא הוא ויחן
הוא שר' פקע ליה מלקוח:
יע' לא וכלול: מוטבא.
ד' ראה לרעה ורעה
פר' אס' בא לכותא היא
נגבל: לוק' משום מבטל

הגהות הב"ח

(א) היום' ד"ה שה ולא
הכבוד פי' וכו' ור"י פי'
הוא' קרא משתעי נפסה
וכמצי היה שה תמים א"כ
אתא קרא שיביאו פסה
מדבר שיכול להיות
אחת פי' נקבה דהיינו
חולין ולא בכור ושה
אחת כתיב וקאלמ וכו' :

גליון הש"ס

במ' אחרישה לא לחיים.
ע' טורי חן חני' באנו
מלואים דף יח דיה וכלל:
שם ועיל עצי סוקנת.
ע' מניח ס' שריה
סוקנת:

מוסף רש"י

[illegible]

וְהָיָה כִּי יִבְרָא שְׁמִי רַחוּם וְנוֹקֵם
 וְשֶׁל כָּדָר כִּחַלֵּל אֶפְרַיִם וְהָיָה
 רִי גְדִידִים בְּנוֹתָן עִמָּם
 שֶׁל מִשּׁוֹם הַבְּעֵרָה. שֶׁל
 הַבְּעֵרָה מִלְחָמָה לְעִמָּה
 וְהִנֵּה לַעֲמֹלֵי: גִּיד הַנֶּסֶךְ
 יִלְקָחָה עַל יִשְׁרָאֵל וְהָיָה
 עֲשִׂים עַל אֶרְצוֹ. אֲזַל
 לִי בֶּזֶר כִּחַלֵּל: שֶׁל עַל
 שְׁמוֹם הַבְּעֵרָה דִּימִי וְשִׁמּוֹם
 וְשִׁמּוֹם מִכַּחֵל בֶּזֶר עַל
 פִּינֹה כְּחוֹל: וְעִיֵּל עַל
 דִּשְׁתָּה לִיכָל לְחִימָר
 וְדִשְׁתִּירָאֵת אֲקוֹר לְשִׁמְשָׁם
 וְהָיָה: מִקֵּדָה דִּשְׁתִּירָאֵת.
 וְהִיכִינִי: בְּחֻמּוֹת שְׁמוֹת לִי
 יִסּוֹם יִחַמֵּר דָּבָר זֶה לְזִרְק
 וְשִׁמּוֹם עִוְרָה מִלְחָמָה שֶׁנֶּכֶד אֶל
 מִיכָּאֵל: אֲזַל קָרָא חֲפָזֵהוּ
 וְהִכְחוּ וְהִכְחוּ אֶת אֶרֶץ הַנֶּסֶךְ
 וְחִשְׁבָּה עַל מִלְחָמָה: בְּעָאִי.
 וְנִכְנַם יִשְׁרָאֵל יָמִים רַבִּים:
 שֶׁ זֶה אֵם הַבְּעֵרָה.
 גִּבִּי קִרְבָּנֹת וְשֶׁה אֲחָת
 שֶׁ זֶה אֵם הַבְּעֵרָה.
 בֶּרֶךְ בֶּן נִקְדָּה דְּרִטְוִן כִּלְלֵה
 שֶׁר. וְחִשְׁבָּה בְּהֵמָה אִינִי
 לְאֵד שֶׁהָאֵל זֶה וְלֹא אֵין
 וְלֹא לֵאמֹר לִכְדֹּם מִיִּשְׁרָאֵל
 לִלְלֵה אֵיל לֹא בָּה וְהִינִי כֵל
 הָיָה וְחִלֵּי מִשְׁנֵכֶם לְשֶׁנָּה
 מִשְׁנֵה פִּרְה (פִּי"ה מִשְׁנֵה ג):

היינו דוקא צבית ומתקבלת
 עמם עד לפיכך היה חייב
 לא מלפני שנת ור"ת מפרש
 שם נגדו בקרקע ומסין
 ונער באוילן דלפניו אם היה
 (ויאמר שם) ולוקח משום
 צורך היום הוא נמי חביב
 רה האילן היינו אפילו נשים
 ה' הא דקמרי דבה חילוק
 ויליגן ונמי משום צבילה:
 וזאת אפוא אלטרעך קרא
 נא מתנה אחת בפרט ודין
 ק' לה לשם עויל דער ער
 ש' מלא יענינו לה דכדור ולא
 דחגיגה (דף טז.) דנפקא לן
 מילה במחמס נמי אפמחמס
 דטריפסא אסורה לגבוה:
 רבי

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones